

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 432/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Martinom Kubovičom, LL.M., MSc, advokátom, M. R. Štefánika 3080/14, Sereď, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 98/2019 z 27. júna 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. októbra 2019 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Uznesenie najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Cdo 98/2019 z 27. júna 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) navrhuje zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v konaní vedenom Okresným súdom Galanta (ďalej len „okresný súd“) v procesnom postavení žalovaného v spore o zaplatenie 2 000 eur s príslušenstvom. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 23 C 298/2014-94 z 12. apríla 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že sťažovateľ je povinný zaplatiť žalobcovi, obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), 2 000 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 2 000 eur od 1. apríla 2014 do 28. mája 2014 žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Na základe odvolania sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 11 Co 202/2017-123 zo 14. novembra 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil v napadnutých výrokoch I a III a odmietol odvolanie sťažovateľa proti napadnutému výroku II. Zároveň rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa podľa § 447 písm. c) CSP odmietol a žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3.1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2021 do 31. decembra 2021 bola prerokovaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Rastislav Kaššák – predseda senátu, Jana Baricová a Miloš Maďar.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutému uzneseniu o odmietnutí dovolania podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) v tomto konaní je úlohou súdu aplikovať § 32 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „Občiansky zákonník“). Ustanovenie § 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je ani obsahom rozsudku krajského súdu, ktorý ho neaplikoval pri posúdení aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a pri posúdení konania pána [REDAKOVANÉ] ktorý konal vo vlastnom mene a na vlastný účet, čo predstavuje kľúčové skutočnosti pre rozhodnutie, že tento súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces;

b) nie je možné odôvodniť rozhodnutie krajského súdu celkom zjavnými nesprávnosťami v rozpore s CSP a Občianskym zákonníkom;

c) je potrebné posúdiť, či najvyšší súd postupoval zákonným spôsobom, ako aj posúdiť jeho poukaz na všeobecnú judikatúru pri absencii konkrétnej judikatúry týkajúcej sa otázky aktívnej vecnej legitímácie (v súvislosti so zmluvou o pôžičke). Táto otázka ešte nebola najvyšším súdom riešená;

d) porušenie práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces spočíva v tom, že:

- najvyšší súd odmietol dovolanie napriek tomu, že krajský súd nepostupoval podľa Civilného sporového poriadku a v rozsudku krajského súdu neboli vôbec uvedené kľúčové dôvody pre rozhodnutie. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na § 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že „... *takéto odôvodnenie ako keby vôbec neexistovalo*“;

- najvyšší súd napadnuté uznesenie oprel o taký právny názor, ktorého aplikovanie má za následok porušenie právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu, ako aj práva na spravodlivý proces. Najvyšší súd extenzívne vykladal Civilný správny poriadok a neaplikoval správne Civilný sporový poriadok a Občiansky zákonník.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľa.

8. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie právnych predpisov s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

9. Ústavný súd sa najskôr zaoberal námietkou sťažovateľa o tom, že bolo „úlohou súdu aplikovať § 32 ods. 1 OZ“. Vo vzťahu k predmetnému argumentu sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vyslovil aj tvrdenie, že práve na § 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka mali súd prvej inštancie, ako aj krajský súd pri rozhodovaní v dotknutej veci «... *prihliadať ex offio a citovať ho vo svojom odôvodnení, nakoľko platí že "súd pozná právo"...*», avšak podľa názoru sťažovateľa ho súdy vôbec „*neakceptovali*“. Ústavný súd vo všeobecnosti uvádza, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Sťažovateľ vo veci podal dovolanie aj z dôvodu prípustnosti podľa § 420 písm. f) CSP a k ústavnej sťažnosti (okrem iného, pozn.) priložil dovolanie ako prílohu. Z jeho znenia však nevyplýva, že by túto svoju argumentáciu v dovolaní predniesol. Ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa označeným v bode 1 tohto uznesenia predchádza oprávneniam ústavného súdu. Ak teda sťažovateľ mal záujem namietat' porušenie svojich práv pred ústavným súdom, svoju argumentáciu explicitne poukazujúcu na § 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka mohol uplatniť už v podanom dovolaní. Keďže tak nespravil, ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre neprípustnosť.

10. Vzhľadom na to, že napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd dáva do pozornosti aj svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej otázka posúdenia,

či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (m. m. II. ÚS 324/2010), samozrejme za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 239/2021).

11. V súlade s uvedenými skutočnosťami sa tak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameril na to, či najvyšší súd v napadnutom uznesení posúdil dovolanie sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom.

12. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval z už uvedeného § 420 písm. f) CSP, ako aj z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd dovolanie odmietol ako neprípustné v zmysle § 447 písm. c) CSP. Vo vzťahu k uplatnenej prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP konštatoval, že obsah spisu nedáva žiadny podklad na uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje výnimku z jeho prvej vety a týka sa celkom ojedinelých – extrémnych prípadov vybočenia z medzí § 420 písm. f) CSP, o ktorý ide napríklad vtedy, ak príslušné rozhodnutie všeobecného súdu neobsahuje žiadne odôvodnenie. Najvyšší súd teda poukázal na svoje zjednocujúce stanovisko R 2/2016 (ďalej len „stanovisko“), ktorého právna veta znie: *„Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“* K predmetnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd považuje za nevyhnutné uviesť, že stanovisko dovolacieho súdu, ktoré vzniklo za účinnosti predchádzajúceho civilného procesného kódexu [Občianskeho súdneho poriadku v (ďalej len „OSP“)], na ktoré sa najvyšší súd v napadnutom uznesení odvoláva, *de facto* podmienilo považovanie väd odôvodnenia súdneho rozhodnutia za porušenie práva na spravodlivý proces výnimočnou intenzitou týchto väd. Táto „prísnosť“ (ktorá v skutočnosti predstavovala kompromis v rámci nejednotnej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu) v zásade nevyvolávala závažnejšie ústavnoprávne otázky, keďže ochranu proti vadám rozhodnutia odvolacieho súdu poskytoval predovšetkým dovolací prieskum tzv. „inej vady, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci“. Rozlišovanie procesného postupu súdu a súdneho rozhodnutia pri koexistencii vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. f) a § 241 ods. 2 písm. b) OSP „pokrývalo“ celý rozsah práva na spravodlivý proces. Po nadobudnutí účinnosti novej právnej úpravy dovolania, keď Civilný sporový poriadok neobsahuje tzv. „inú vadu“ ako samostatný dovolací dôvod, je však pri posudzovaní intenzity pochybenia odvolacieho súdu nevyhnutné chápať právo na spravodlivý proces komplexne a jeho porušenie, normované v § 420 písm. f) CSP, ako porušenie práva na spravodlivý proces v ktoromkoľvek jeho prvku, zahŕňajúc do procesného postupu súdu aj jeho rozhodnutie a všetky atribúty práva na spravodlivý proces, spájajúce sa so súdnym rozhodnutím (m. m. II. ÚS 120/2020). Aktuálnosť stanoviska je teda po nadobudnutí účinnosti novej právnej úpravy dovolania potrebné chápať v tom zmysle, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Znamená to, že stratilo význam vyčleňovanie z tejto kategórie „inej vady

konania“ podľa predchádzajúcej právnej úpravy. Včlenením do textu zákona formulácie o práve na spravodlivý proces sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnilo. V konečnom dôsledku zároveň platí, že vo sfére právneho poriadku Slovenskej republiky možno požadovať aj vyšší stupeň ochrany základných práv, než zodpovedá štandardom rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva, ako to vyplýva zo vzťahu dohovoru a zákona podľa čl. 154c ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 314/2020, I. ÚS 22/2021). Príliš striktné a prehnane reštriktívne chápanie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016 teda znamená, že dovolací súd nepodrobuje meritórnemu dovolaciemu prieskumu ani rozhodnutia, ktorých vady podľa názoru ústavného súdu dosahujú ústavnú relevanciu (m. m. II. ÚS 120/2020).

13. V pertraktovanom prípade k takému striktnému, resp. reštriktívnemu chápaniu nedošlo, keďže najvyšší súd považoval odôvodnenie rozsudku krajského súdu za dostatočné a v tomto smere (v bode 13 napadnutého uznesenia) konštatoval, že z odôvodnení rozsudku okresného súdu a rozsudku krajského súdu, ktoré sú chápané v ich jednote ako celok, je dostatočne zrejmé, z akých skutočností a dôkazov vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie a ako ich posúdil odvolací súd a aké závery zaujal k právnemu posúdeniu súdu prvej inštancie. Osobitne poukázal na skutočnosť, že krajský súd vyhodnotil ako správny rozhodný záver okresného súdu, podľa ktorého pri skutkovom zistení, že požičané finančné prostriedky boli konateľom žalobcu vybrané z prostriedkov žalobcu a vložené v hotovosti na bankový účet sťažovateľa, nemožno mať pochybnosti o tom, že aktívne vecne legitimovaným je žalobca, s ktorým uzatvoril zmluvu, a nie jeho konateľ. Zároveň uviedol, že predmetný záver bol podporený tým, že sťažovateľ spočiatku ani nespochybňoval existenciu právneho vzťahu so žalobcom ako obchodnou spoločnosťou, len tvrdil, že nejde o vzťah založený zmluvou o pôžičke. Najvyšší súd teda posúdil právne úvahy všeobecných súdov v súlade s § 220 ods. 2 CSP ako dostatočne určité, zrozumiteľné a presvedčivé.

14. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd uviedol, že na to, aby bol rozsudok krajského súdu podrobený meritórnemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania sťažovateľa. Sťažovateľ v dovolaní predniesol nasledujúcu otázku: „*Je žalobca aktívne vecne legitimovaný v súdnom konaní, ak so žalovaným neuzavrel zmluvu a nepreukázal existenciu akéhokolvek vzťahu a neplnil ako veriteľ zo zmluvy o pôžičke?*“ Najvyšší súd vymedzil, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP môže byť len otázka právna, nie skutková. V bode 18 napadnutého uznesenia popísal skutkové závery týkajúce sa toho, medzi ktorými subjektmi došlo k požičaniu finančných prostriedkov, ku ktorým dospeli všeobecné súdy na základe vykonaného dokazovania. Následne rezumoval, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyhodnotený skutkový záver súdov nepredstavoval právne posúdenie, pričom skutkový záver nemožno v dovolacom konaní s úspechom spochybníť. Najvyšší súd je totiž viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP), a to podľa najvyššieho súdu aj vtedy, keď je v dovolaní spochybňovaný. Ústavný súd uvádza, že tieto závery najvyššieho súdu v ústavnej sťažnosti neboli predmetom konkrétnych námietok sťažovateľa.

15. K sťažovateľom nastolenej otázke, ktorú najvyšší súd nazval právnou len v úvodzovkách, najvyšší súd vyselekoval, že jej podstatou je to, či môže byť v určitom spore aktívne legitimovaný ten, kto nie je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený

nárok. Zároveň uviedol, že takáto otázka už bola v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu opakovane riešená, a to najmä v súvislosti s rozlišovaním medzi vecnou legitimitáciou, právnou subjektivitou a procesnou spôsobilosťou, pričom poukázal na niektoré zo svojich rozhodnutí. Zároveň konštatoval v jeho rozhodovacej praxi zastávaný názor, v zmysle ktorého aktívne procesne legitimovaným nemôže byť v spore ten, kto nie je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z existencie ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. V takom prípade vecná legitimitácia nie je daná. Následne najvyšší súd sumarizoval, že sťažovateľ v dovolaní nedôvodne tvrdí, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

16. Ústavný súd považuje za nevyhnutné uviesť, že sťažovateľ koncipoval svoju ústavnú sťažnosť prevažne všeobecnými námietskami, a teda že napadnuté uznesenie nie je v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, že právny názor najvyššieho súdu má za následok porušenie právnej istoty sťažovateľa alebo že oba dovolacie dôvody boli posúdené extenzívne. K predmetnému je nutné uviesť, že z ústavnej sťažnosti je len veľmi ťažko možné vyvodiť konkrétne námietky smerujúce proti záverom najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľa, resp. konkrétne dôvody, v čom posúdenie neprípustnosti dovolania najvyšším súdom vybočuje z ústavnoprávnych limitov. Pokiaľ sťažovateľ vyjadril predovšetkým nesúhlas s právnym názorom najvyššieho súdu, resp. s posúdením jeho dovolania najvyšším súdom, čo explicitne v ústavnej sťažnosti uviedol, ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú rozhodovaciu činnosť (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektujúcu názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom strán v konaní vrátane ich dôvodov a námietok.

17. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 447 písm. c) CSP ako neprípustné, konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s dovolacími dôvodmi sťažovateľa, s ktorými sa nestotožnil, a preto jeho dovolanie odmietol. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup či svojvoľné závery [v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pozn.], resp. neprimerane extenzívne závery, ako to namietal sťažovateľ. Je nutné uviesť, že za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľa. Najvyšší súd pritom podľa názoru ústavného súdu v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľne vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k záveru o neprípustnosti dovolania sťažovateľa.

18. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že námietky sťažovateľa čiastočne smerovali aj proti rozsudku krajského súdu. Sťažovateľ však krajský súd ako porušovateľa ním označených práv v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite ústavnej sťažnosti neoznačil. Ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde, pozn.) teda nebol oprávnený sa nimi zaoberať, keďže by tým zreteľne prekročoval rozsah samotného návrhu.

19. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd, zohľadňujúc najmä prezentovanú sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa, uzatvára, že v prerokovanej veci nezistil také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že napadnutým uznesením došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa

na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny, resp. jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v ostatnej časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, keďže medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľa nebola zistená kauzálna súvislosť.

21. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu